

o výkaz nedoplatků ve vlastním slova smyslu, byť i výkaz, který sloužiti má za podklad exekuce, jako takový byl označen, neboť z tohoto listinného dokladu jde na jevo, že jedná se o nemocenský příspěvek, který straně za dobu od 18. dubna 1921 až do 1. července 1921 v částce 1460 K dotyčnou nemocenskou pokladnou byl vyplacen a o útraty nemocničního ošetřování v částce 560 K úhrnem 2040 K. Po rozumu § 1 čís. 13 ex. ř. tvoří exekuční titul výměry správních úřadů, které vztahují se na vymáhání daní a jim na roveň postavených dávek, které na základě zvláštních ustanovení mají býti vymáhány jako daně. Mezi takovéto dávky však nelze počítati poplatek, který tu je vymáhán.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

### Důvody:

Povinnost zaměstnavatele platiti příspěvky a náhrady podle zákona o nemocenském pojišťování ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. jest rázu veřejnoprávního a spory o tuto povinnost rozhodují podle § 41 téhož zákona úřady politické. Sluší proto tyto příspěvky a náhrady postaviti na roveň daním a jiným k veřejným účelům placeným dávkám ve smyslu čl. III uvoz. zák. k exek. ř. To platí též o pohledávce vymáhající strany, poněvadž podle § 58 odstavec druhý zákona o nemocenském pojišťování ve znění zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. jest užití obdobně předpisů druhého oddílu nemocenského zákona též na pokladny společenstevní. Následkem toho sluší také výkazy nedoplatků těchto pokladen, jsou-li opatřeny doložkou politického úřadu o vykonatelnosti, pokládati za exekuční tituly ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř. Soudu exekuci povolujícímu, jemuž takový výkaz byl předložen, jest se obmeziti na zkoumání formálních náležitostí tohoto exek. titulu, a nepřísluší mu pouštět se do otázky, jaké povahy jsou předepsané platy a jsou-li správně předepsány. O tom rozhoduje, jak již uvedeno, úřad politický. Poněvadž předložený výkaz nedoplatků jest potvrzen co do vykonatelnosti politickou správou, byla exekuce na základě něho prvním soudem správně povolena.

### Čís. 1436.

**Vrácen-li odvolacím soudem podle prvního odstavce čís. 2 § 496 c. ř. s. spor na soud první stolice, nelze v doplňovacím řízení přednésti nové skutečnosti a důkazy, aniž změnit žalobu.**

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Rv I 693/21.)

Dle původního žalobního žádání domáhal se žalobce zaplacení peníze, ježto konal pro žalovaného práce právnické včetně hotových výloh. První soud první stolice žalobě vyhověl. Na odvolání žalovaného byl rozsudek prvního soudce usnesením odvolacího soudu zrušen a věc vrácena soudu první stolice k doplnění jednání v tom směru, zda žalovaný objednal sepsání dluhopisu u žalobce sám, pokud se týče, učinil-li tak úvěrní ústav za něho a na jeho příkaz, a aby pak na podkladě zjištění v tomto směru znovu rozhodl, a to z toho důvodu, že žalovaný ve sporu

namítal, že žalobce nekonal pro něho prací právnických a že nebyl jím k nim zmocněn. V následovavším po té řízení před soudem první stolice doplnil žalobce žalobu v ten smysl, aby v případě, že by nebylo uznáno dle původního návrhu ať již částečně nebo zcela, byl žalovaný uznán povinným vrátiti žalobci dluhopis nepodepsaný s neporušeným kollem, anebo aby mu nahradil za dluhopis výlohy s jeho sepsáním a čistopisem spojené. Procesní soud první stolice takto změněné žalobní žádosti vyhověl, odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Usnesením soudu odvolacího ze dne 27. prosince 1920 bylo procesnímu soudu první stolice nařízeno doplnění jednání dle prvního odstavce čís. 2 § 496 c. ř. s. pouze v tom směru, zdali žalovaný objednal sepsání dluhopisu u žalobce sám, pokud se týče, zdali tak učinil úvěrní ústav za žalovaného a na jeho příkaz. Dle výslovného a jasného znění druhého odstavce tohoto § 496 tedy soud první stolice měl omeziti další ústní jednání na toto doplnění; procesní soudce první stolice měl podle §§ 180 a 182 c. ř. s. při doplňovacím ústním přelíčení o to pečovati, aby strany při tomto přelíčení přednesly to a jen to, čeho k nařízenému doplnění bylo třeba. Ustanovení první věty § 179 c. ř. s., dle níž strany jsou oprávněny v první stolici až do konce ústního přelíčení přednésti nová skutková tvrzení, jakož i ustanovení § 235 c. ř. s. o změně žaloby jsou předpisem druhého odstavce § 496 c. ř. s. omezena, když ústní jednání děje se jen za účelem doplnění dle prvního odstavce čís. 2, § 496. Z toho následuje, že žalobce nebyl oprávněn, v doplňovacím řízení před prvním soudcem doplniti žalobní žádost způsobem, uvedeným v protokole ze dne 27. ledna 1921, neboť základem doplnění, nařízeného soudem odvolacím, měla zůstat žalobní žádost původní, znějící na zaplacení 672 K 40 h za konané právní práce. Na doplnění žalobní žádosti, obsažené v protokole ze dne 27. ledna 1921, neměl tedy procesní soudce první stolice vůbec hleděti a měl v novém rozsudku rozhodnouti toliko o žalobní žádosti původní, bera při tom ovšem patřičný zřetel na výsledky doplnění řízení, soudem odvolacím nařízeného. Ono doplnění žalobní žádosti jest nepřipustno bez ohledu na to, zdali snad by dle § 235 c. ř. s. doplnění to mohlo býti uznáno přípustným čili nic, jakož i bez ohledu na to, že soudce první stolice nerozhodl usnesením o tom, zdali doplnění to připouští dle § 235 c. ř. s. čili nic. Vzhledem na to jest nerozhodno, že žalovaný v odvolacím řízení nevytýkal nedostatek usnesení takového a neučinil v této příčině v řízení odvolacím žádného návrhu; soud odvolací pak nepochybil, když nevrátil věc prvnímu soudu za tím účelem, aby rozhodl usnesením o otázce přípustnosti doplnění žalobní žádosti, žalobcem učiněného. Žalobce spatřuje v tomto opominutí soudu odvolacího vadu řízení dle § 503 čís. 2 c. ř. s., ale dle toho, co bylo zde výše uvedeno, činí tak neprávem. Zamítající rozsudek soudu odvolacího vyhovuje vzhledem na hořejší úvahu věci i zákonu. Nedůležité jest, zdali, jak dovolatel tvrdí, rozsudek tento byl při ústním prohlášení svém odůvodněn jiným právním míněním, než tím, které jest obsaženo v písemném rozsudku soudu odvolacího; vždyť právní mínění tohoto soudu není pro dovolací soud závazno v tomto sporu a

rozsudek nemusí býti nesprávný, když nesprávně jest odůvodněn, neboť může i přes toto nesprávné odůvodnění vyhovovati zákonu a je-li tomu tak, musí v opravném řízení potvrzen býti příslušným soudem vyšší stolice, i když jest k němu připojeno odůvodnění nesprávné. Ostatně jest podle §§ 416 a 463 c. ř. s. rozsudek soudu odvolacího vůči stranám účinným teprve doručením písemného vyhotovení a soud jest ústním prohlášením rozsudku vázán toliko v příčině rozhodnutí samého, nikoli co do důvodů k němu připojených.

### Čís. 1437.

**Povolila-li zemská úřadovna pensijního ústavu poshovění, až do vyřízení rekursu, jedná se o běžnou záležitost ve smyslu § 4 jejího jednacího řádu.**

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Rv I 787/21.)

Žalující strana domáhala se zrušení exekuce vedené žalovanou zemskou úřadovnou pensijního ústavu pro nedoplatky pensijních příspěvků, tvrdíc, že jí žalovaná slíbila posečkati s vymáháním až do vyřízení rekursu, jenž dosud vyřízen není. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud uvedl v důvodech: Dlužno především zdůrazniti, že žalující firma dle § 35 poslední odstavec cís. nař. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. měla povinnost zaplatiti příspěvky bez ohledu na to, že proti vyměření příspěvku podala stížnost, neboť dle § 75 a) odstavec druhý cit. nař. opravné prostředky nemají odkládacího účinku. Jednací řád pro Zemskou úřadovnu žalovaného pensijního ústavu byl vydán se schválením státní správy k doplnění zákona a ustanovení jeho jsou tudíž závaznými jak pro úřadovnu, tak i pro strany pojištěním povinné. Důsledkem toho platí ustanovení § 4 jednacího řádu, dle něhož za Zemskou úřadovnu právo platně podpisuje předseda, nebo jeden z jeho zástupců spolu s tajemníkem, nebo zástupcem tohoto, veškerá vyhotovení, netýkající se záležitostí běžných, zejména spisů a listin, kterými se zakládají závazky pro ústav, nebo jimiž od svých práv upouští. V tomto případě nelze přehlédnouti, že odvolatelka dluhuje pojišťovací premie již od roku 1909, z čehož zjevno, že jde o nesplněný závazek, na jehož vyrovnání má ústav zákonnou povinnost naléhati a je vymáhati. Z toho plyne, že poshovění placení, nejsouc běžnou záležitostí, mohlo by platně býti povoleno jen zástupci ústavu, k takovým právním jednáním zmocněnými (§ 35 odstavec první čís. 1 jedn. řádu a § 13 čís. 12 téhož řádu) a závazné vyhotovení povolení odkládajícího placení muselo by býti dle § 4 jedn. řádu podepsáno dvěma výše zmíněnými zástupci ústavu. Byli-li však odklad povolen jen úředníkem ústavu, nemá to pro ústav právní platnosti a závaznosti, to tím méně, když dle nesporného přednesu stran žalovaná Zemská úřadovna již v roce 1917 upozornila odvolatelku, že její rekurs nemá odkládacího účinku, a že nebudou-li pojišťovací premie zaplacený, bude je exekučně vymáhati. Když pak odvolatelka dlužných premií ani do roku 1921 nezaplatila, použila Zemská úřadovna jen svého práva, vymáhala-li nedoplatky tyto exekučně, kdyžtž nebylo platně poshovění jich povoleno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.